

РЕШЕНИЕ

№ 581

гр. Велико Търново, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **МИЛЕНА ИВ. РАДКОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20224110102074 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на *, в която се излагат твърдения, че на * водачът Д. С. Г. е предизвикал пътнотранспортно произшествие при управление на лек автомобил *, като при движение на заден ход блъснал лек автомобил * и причинил имуществени вреди в размер на 528,79 лв. Изтъква се, че към момента на произшествието Д. Г. е управлявал автомобила под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта от 1,66 промила, като по отношение на управлението от него лек автомобил е имало валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена със *. Ищецът твърди, че е изплатил застрахователно обезщетение в горепосочения размер на застрахователя на увредения автомобил, като на основание чл. 500, ал. 1 от КЗ за него е възникнало регресно право да иска възстановяването му от виновния водач заедно с направените разноски в общ размер на 538,79 лв. Изтъква се, че е поканил причинителя на вредите да заплати обезщетението и че в резултат от неизпълнението последният е изпаднал в забава като дължи обезщетение в размер на законната лихва от 115,10 лв. за периода от 24.08.2020г. до 01.06.2022г. Навеждат се твърдения, че за вземанията е издадена заповед за изпълнение по частно гражданско дело №1444/2022г., по описа на Великотърновския районен съд, която е връчена по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Ищецът твърди, че претендираните суми са дължими, поради което отправя искане до съда да бъде установено съществуването на вземанията, за които е издадена заповедта за изпълнение, както и за присъждане на направените по делото разноски. В хода на производството по делото Д. Г. е починал и на основание чл. 227 от ГПК като ответник е *****С. Д. Г..

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, представя отговор на исковата молба, в който оспорва основателността на исковите претенции. Изтъква, че на 13.09.2022г. се е отказал от наследството *****, поради което не следва да отговаря за задълженията му към ищеца. С оглед гореизложеното отправя искане за отхвърляне на предявените искове и за присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени искове по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 500, ал. 1 от Кодекса за застраховането и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

На 17.06.2019г. * Д. С. Г. управлявал лек автомобил *, когато при извършване на маневра движение на заден ход ударил преминаващия по улицата лек автомобил *. За произшествието е съставен протокол за ПТП от органите на полицията, които установили извършено от Д. Г. нарушение на правилата за движение по пътищата, че е управлявал автомобила под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта от 1,66 промила както и щети по задната дясна част на лекия автомобил *. На 19.06.2019г. собственикът на увредения автомобил заявил претенция за заплащане на застрахователно обезщетение към *по сключена застраховка „Каско” от 16.01.2019г. След оглед на щетите от застрахователя по имуществената застраховка същите са оценени на 513,79 лв., които с преводно нареждане от 08.01.2020г. са платени на доверен сервиз за отстраняването им. С писмо от 05.02.2020г. * уведомило ищеца в качеството му на застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност”, сключен по отношение на управляваното от виновния водач превозно средство, че встъпва в правата на увреденото лице. Сумата по щетата и на разноските за определянето им от 528,79 лв. е погасена от ищеца на 24.04.2020г., а на 07.05.2020г. е изпратена регресна покана до Д. Г. за възстановяването ѝ. Поради липсата на доброволно изпълнение, на 03.06.2022г. ищецът подал заявление по чл. 410 от ГПК относно вземанията за главница от 538,79 лв. и за обезщетение за забава 115,10 лв. за периода от 24.08.2020г. до 01.06.2022г. За същите е издадена заповед за изпълнение по частно гражданско дело №1444/2022г., по описа на Великотърновския районен съд, която е връчена по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК. На * Д. Г. починал като оставил за свой наследник по закон *. На * ***** с определение от същата дата съдът разпоредил вписването на отказа от наследство в особената за това книга.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Спорният въпрос по делото е следва ли ответникът да отговаря за задължението на Д. Г. към ищеца във връзка с регресната претенция по чл. 500, ал. 1 от Кодекса за застраховането, който е обусловен от действителността на отказа от наследство от *. Отказът от наследство е едностранно изявление, за което Законът за наследството /ЗН/ предвижда специални, императивни правила за форма, съдържание, действие и последици. Приемането и отказът от наследство произвеждат действие от откриване на наследството, съгласно чл. 48 и чл. 52

ЗН и са безусловни и неоттегляеми по аргумент от чл. 54 ЗН, поради което е недействителен отказът от наследство, ако преди това наследникът е приел наследството изрично, или чрез конкулдентни действия, показващи по недвусмислен начин воля за това. В разглеждания случай е установено, че след смъртта на * ответникът не е извършил действия на разпореждане с негово имущество и не е погасявал задълженията му, поради което отказът от наследство е действителен. Това е довело до изключване на * от кръга на наследниците на Д. Г. и * не следва да отговаря за неговите задължения. Поради изложеното претенциите по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 500, ал. 1 от Кодекса за застраховането и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на делото искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК той следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 400 лв., представляващи направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Възражението на ищеца за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение е неоснователно тъй като то съответства на минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размерни на адвокатските възнаграждения, в редакцията след изменението от 04.11.2022г.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Отхвърля като неоснователни предявените от *, срещу С. Д. Г. с ЕГН: ***** *, искове по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 500, ал. 1 от Кодекса за застраховането и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, относно установяване съществуване на вземанията от 538,79 лв. /петстотин тридесет и осем лева и седемдесет и девет стотинки/ - главница, представляваща регресна претенция за изплатено застрахователно обезщетение във връзка с причинени щети при управление на *, 115,10 лв. /сто и петнадесет лева и десет стотинки/ - лихва за забава върху главницата за периода от 24.04.2020г. до 01.06.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.06.2022г. до окончателното изплащане на задълженията, за които е издадена заповед за изпълнение №600 от 07.06.2022г. по частно гражданско дело №1444/2022г., по описа на Великотърновския районен съд.

Осъжда *, да заплати на С. Д. Г. с ЕГН: ***** *, сумата от 400 лв. /четиристотин лева/, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението, препис от същото да се приложи по частно гражданско дело №1444/2022г., по описа на Великотърновския районен съд.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____